

Трудящі Рад. України протестують проти звірств польської шляхти та вітають визвольну боротьбу трудящих Західної України

У ВІДПОВІДЬ НА ТЕРОР ЗМІЦНЮЮТЬ ОРГАНІЗАЦІЮ ДОПОМОГИ РЕВОЛЮЦІОНЕРАМ

У зв'язку з кровавим фашистським терором на Зах. Україні відбулися 8 жовтня збори робітників "Червоного Двигуна", кравецької фабрики, "Кі-ів-Одяз", трамвайних майстерень ім. Домбала, і фабрик взуття, посадної фабрики, та інших підприємств та установ. Висловлюючи свій протест проти знущання польського фашизму з західно-україн-

ських робітників і селян, робітники ухвалили підсилити модрівську роботу, розгорнути ітернаціональне виховання робітничих мас, на 100 відсотків охопити членством у МОДР і села київської приміської смуги. Зокрема, слухачі РПШ ухвалили ліквідувати свою заборгованість за модрівські внески не пізніше як до 15 жовтня й ще сплатити членські внески вперед на рік.

ВИМАГАЮТЬ НЕГАЙНОГО ПРИПИНЕННЯ ЗВІРСЬНИХ НАСИЛЬСТВ НАД ПРАЦЮЮЧИМИ

Робітники заводу "Фізико-Хемік", зібравшись на мітинг і вислухавши доповідь представника МОДР'у, одностайно ухвалили таку резолюцію: — Готуючи напад на Радянський Союз, польський фашизм разом із зрадниками з УНДО і рештками петлірівських банд виконує волю західно-європейської буржуазії. Своім терором, звірчою правдою над учасниками революційного руху в Польщі і на Західній Україні, смертними вирокми над робітниками селянам, польський фашизм намагається очистити плацдарм для нападу на Радянський Союз. Робітники й службовці заводу "Фізико-Хемік" в терорі на Західній Україні вбачають спробу Польщі спровоку-

вати Радянський Союз, зрівнати його мирне будівництво. Наш колектив, що об'єднує 1,200 осіб, протестує проти цього терору та проти зухвалої окупації Західної України та Білоруси польським фашизмом, що по-звірчому розправляється з робітниками та трудящими селянами. Ми протестуємо проти смертного вироку революційним робітникам. У відповідь на кровавий терор на Західній Україні ми всі вступаємо до лав МОДР'у і будемо завжди напоготові стати на допомогу міжнародному пролетаріату. Ми також беремо на себе зобов'язання у спільно виконати план окремого кварталу та з року в п'ятиліття.

ВОЄННО-ОКУПАЦІЙНИЙ РЕЖИМ ПОЛЬСЬКОГО ФАШИЗМУ ВКАЗУЄ ТРУДЯЩИМ ЗАХІДНОЇ УКРАЇНИ ШЛЯХ ДО ВИЗВОЛЕННЯ

Слово академіка Корчак-Чепурковського.

Жахливий терор польського фашизму проти української трудячої людності Західної України викликає невимовне обурення. Варварське нищення українських господарських культурних установ, звірче знущання над людською особою, поліційна й салдатська сваволя, — ось що характеризує панування польського фашизму на Західній Україні. Тільки звірча класова й національна ненависть могла спричинити та нечувану жорстокість, що її допускаються підсудники на Західній Україні.

Яскраві докази того, що польська буржуазія, яка пережила національний гніт царської Росії, сама провадить ще жорстокішу політику класового національного пригнічення. Політика ця набуває особливого інтересу ще й тому, що Польща вкупі з іншими імперіалістичними країнами Західної Європи готує напад на наш Радянський Союз, щоб "визволити" людність Радянської України з під більшовицького "гніту" і "культурного здичавіння".

Класова ненависть польського пана повела його до озвірилість і примусила забути обіцянки, що він їх свого часу широко проklamував. Панська Польща обцяла розвивати українську культуру й науку, сподіваючись тим привернути до себе симпатії української

жорстоко вбивати українську культуру й науку, сподіваючись тим привернути до себе симпатії української

громадськості. Польський уряд обцяв організувати вищі наукові українські установи. Але не треба краших фактів, як ті події, що відбуваються тепер у Польщі, щоб показати, в якому стані перебуває робітничо-селянська людність у Польщі загалом і в Західній

Україні особливо. Воєнно-окупаційний режим польського фашизму, що панує там тепер, відрізняє доводиться, де й як саме трудящі Західної України повинні шукати собі порятунку від поліційного, націоналістично-селянського гніту польської влади.

БОРІТЬБА ЗАХІДНО-УКРАЇНСЬКИХ СЕЛЯН ПЕРЕРОСТАЄ В КЛАСОВУ РЕВОЛЮЦІЙНУ БОРІТЬБУ

Слово президента Всеукраїнської Академії Наук Богомольця.

Ганебний фашистський наступ польської влади на українське селянство дивує мене найбільше тим, що Польща забула все те, що переетерпіла від режиму царської Росії й нічому не навчилася. Метода диктатури та сама. Але й результати повинні бути аналогічні. Боротьба західно-україн-

ського селянства виходить вже далеко за межі національного питання. Вона переростає в класову боротьбу. Поляки фашисти об'єднуються з фашистами українцями. Разом з цим росте класова самосвідомість селянського пролетаріату. Для фашистської Польщі наступає час синтезу діалектики історичного процесу.

ФАШИСТСЬКИЙ ТЕРОР ЩЕ БІЛЬШЕ РЕВОЛЮЦІОНІЗУЄ ТРУДЯЩІ МАСИ ЗАХІДНОЇ УКРАЇНИ

Так каже голова київської секції наукових робітників академик М. П. Кравчук.

Кровавий фашистський терор на Західній Україні — це генеральна спроба польської буржуазії розгромити ідеологію прихильності до Радянської України, що є серед широких робітничо-селянських мас і навіть серед дрібно-буржуазних і інтелектуальних шарів Західної України. Це також спроба знищити революційне підвілля на Західній Україні, яке становить смертельну небезпеку для польського фашизму, особливо на випадок війни з Радянським Союзом, до чого польські фашисти, підбадьорені від всесвітнього імперіалізму, готуються вперто й енергійно.

У наших лавах виховується чимало молодих наукових працівників-утікачів з табору польського фашизму. Вони є прикладом для західно-української революційної молоді, а нам — постійне нагадування, що рахунки з польським фашизмом ще не закінчено і що до рішучого моменту в цій справі ми повинні якнайпильніше готуватися.

ПРОТИ ФАШИСТСЬКОГО ТЕРОРУ — РЕВОЛЮЦІЙНА СВІДОМІСТЬ РОБІТНИКІВ І СЕЛЯН

(Протест-мітинг робітників "Ленкузіні" в Києві.)

Робітники "Ленкузіні" заявляють: Ми ганьбимо приривством українських фашистів і соціалістів, що працюють вкупі з польськими фашистами. У відповідь на спробу польського фашизму, ми всі, як одна людина, записуємося до лав МОДР'у, поновлюємо шефство над львівською в'язницею і ще

більше напружимо свої сили на виконання промфінплану 1930—1931 року та на подолання наших тимчасових труднощів. Ми беремося дати нові десятки і сотні робітників до лав комуністичної партії і втягти їх до лав ударників 3 року патріотички. Фашистський Польщі не вдасться, хоча б і найлютішим

терором, припинити революційну боротьбу західно-українських робітників і селян. Звогні цієї боротьби ще більше зростатиме й міцнітиме під проводом комуністичної партії єдиний фронт польських і західно-українських робітників і селян проти спільного фронту польських та українських фашистів, що готують нові кайдани трудящим і новий збройний напад на Союз

Радянських Республік. На спробу українського мітрополіта Шептицького збити послуди польському урядові для спільного наступу на трудящих, ми підсилюємо в себе роботу в справі національно-культурного будівництва, антирелігійну роботу й збільшимо число членів наших безпартійських осередків. Хай міцніє єдиний фронт трудящих під керівництвом комуністичної партії.

вати оборондатність нашої країни, мобілізувати всю увагу на тому, щоб допомогти нашим західно-українським братам, що розгортають революційну боротьбу з гнобителями. Хай живе революційна боротьба на Західній Україні.

ШЛЯХ ШИРОКИХ СЕЛЯНСЬКИХ МАС ЗАХІДНОЇ УКРАЇНИ ДО КОМПАРТІЇ.

Слово академіка Гольдмана.

Селянські маси Західної України дістають тепер тяжку предметову науку історії. Проблему української культури ставлять одночасно по той і по цей бік кордону, що поділяє Україну. Тут у нас розгортають сітку шкіл, молодь широкими лавами вливається до вищих шкіл і стає будівником нової культури. Країна індустріялізується, виникають гігантські електростанції та заводи, спіраються на незчисленні можливості, будеться українська наука. Колективізація відкриває нові шляхи дальшорозвитку трудячого селянства.

Польський фашизм відновлює традиції російського царизму. Широкі селянські маси Західної України дістають від польського фашизму цілком переконали вказівки про дальші шляхи. Цей класовий шлях веде їх до компартії Польщі.

ЖАХЛИВИЙ ТЕРОР НЕ ЗУПИНИТЬ РЕВОЛЮЦІЙНОГО РУХУ ТРУДЯЩИХ ЗАХ. УКРАЇНИ

(Трудящі міста Києва вітають трудящих Західної України в їхній героїчній революційній боротьбі.)

Кроваві події на Західній Україні привернули до себе увагу трудящих м. Києва. В листі од робітників і селян Західної України київський міський комітет МОДР'у пише так: — "75 тисяч трудящих міст Києва, об'єднаних в лави МОДР'у, шлють своє палке революційне привітання робітникам та селянам Західної України, що провадять героїчну боротьбу проти польського фашизму. З напруженою увагою слідуємо ми за подіями на Західній Україні, де тепер польський фашизм намагається потопити в крові революційний рух, перевершуючи все те,

що робив в свій час Микола Кровавий. У цей найтяжчий і найлютіший для людності Західної України час ми заявляємо своїм класовим братам, що напружимо всі сили нашої організації МОДР'у, щоб підсилити допомогу родинам тисяч в'язнів, яких скажені фашистські польські кати кинули у в'язниці Західної України. Ми висловлюємо свою глибоку певність, що нова хвиля жахливого білого терору не зможе зупинити революційного наступу трудящих Західної України, які прагнуть визволення з пазурів польського фашизму".

По цей бік кордону робітничі та селянські маси й трудово інтелігенція з глибоким обуренням прислухаються до кошмарних подробиць подій і своєю щоденною роботою над зменшенням єдиної країни, де розв'язано національні питання, сподіваються наблизити момент, коли трудові маси Західної України зєднаються з братерським союзом радянських соціалістичних республік.

ВСІЯКО ЗМІЦНОВАТИМЕМО ОБОРОНОСПРОМОЖНІСТЬ ПРОЛЕТАРСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

(На мітингу робітників Вокзалбуду в Києві.)

Робітники й службовці Вокзалбуду, вислухавши доповідь про фашистський погром українського трудячого селянства на Західній Україні, висловлюють своє обурення з нечуваного знущання підсудників над українською людністю та українською культурою. Нечуваний розміром і формою терор польського фашизму на Західній Україні є черговий етап на шляху до цілковитої фашизації Польщі та підготування війни

проти СРСР і насамперед проти Радянської України. Та революційної боротьби, що відбувається на Західній Україні, не придушити й найшаленішим терором оскажених фашистських загонів. Робітники Вокзалбуду у відповідь на розгук фашистського терору на Західній Україні обцяють всіляко зміцнювати оборонспроможність СРСР, зойлі України є черговий етап на шляху до цілковитої фашизації Польщі та підготування війни

проти СРСР і насамперед проти Радянської України. Та революційної боротьби, що відбувається на Західній Україні, не придушити й найшаленішим терором оскажених фашистських загонів. Робітники Вокзалбуду у відповідь на розгук фашистського терору на Західній Україні обцяють всіляко зміцнювати оборонспроможність СРСР, зойлі України є черговий етап на шляху до цілковитої фашизації Польщі та підготування війни

ПРОТЕСТ ХАРКІВСЬКИХ ПРОЛЕТАРІВ.

Проти кривавого терору озвірілої польської білогвардійщини.

Обурені новим вибухом білого терору в панській Польщі, робітники харківського заводу "Серп і Молот" зібрався на мітинг. Протестуючи проти терору озвірілої польської білогвардійщини, робітники "Серпа й Молота" рішуче вимагають припинити карні експедиції проти західно-українських селян та звільнити трьох робітників засуджених у Бялі-Подляській. (Продовження в слід. числі.)

ХАЙ ЖИВЕ РЕВОЛЮЦІЙНА БОРІТЬБА НА ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ

(Мітинг робітників кабельного заводу в Києві.)

Глибоке невимовно обурення викликали в робітників кабельного заводу телеграмні повідомлення про розгук фашистської контр-революційної реакції на Західній Україні. Кожне повідомлення про знущання над трудящими братської Західної України,

кожне повідомлення про розгук культурних установ, шкіл на Західній Україні — все це викликає наше потроче обурення проти вчинків фашистської зграї, — заявляють робітники в своїй резолюції. — Ми закликаємо всіх робітників та пролетарів зміцню-

ПАСАНТО ЗЛОЧИНЕЦЬ

Новела про американську справедливість

(Докінчення.)

Зрозуміло, що ані волосся не стало мені їжачиною, ані не посівив я тоді, лише трохи запаморочилося мені в голові. Тим більше, що я відразу зрозумів, яка небезпека висить і наді мною.

Зважив цього, як і того, що в інший спосіб закон не дозволяє чинити: — брехав я далі. Зрештою чи могло б щось змінитися, коли б я казав йому правду? Певно, що ні. Єдине — що Джегорчик розпачав би аж до смерті, тоді як моя брехня вплинула на нього заспокоїливо, бо була надією. А надія — це ж усе.

Кравен зупинився і став жувати тютюн. Ми ж довго мовчали, приголомшені оповіданням. Перший не витримав суворий нервовий Кін. — Далі, старий, далі... — Далі власне нема нічого. — Як то? — Далі ви самі читали в газетах, як комуністичний злочинець, що не вагався ограбувати й убити людину, виривався

з рук сторожі, плакав і кричав ріжні нісенітничі, наодино: умірав негідно. А це й дало привід газетам ствердити, що ціле так зване комуністичне геростівство — це байка, міт, які грабницько-убивничий партії, так що незабаром і останні засліплені тим мітичним героїством прозирють.

— Лікарська комісія визнала протинне: вона ствердила, що довша служба у в'язниці загрожує вам грудним процесом. — Це єдина робота, яку я міг дістати, і то тільки завдяки тому, що я був вірцевим жовніром Американського Легіону, пане. — Директор роздумано глянув у вікно. — Крім того, ви, здається, любите багато розмовляти, Кравен. Тут він сухо вдарив пальцями об стіл. — А у в'язниці це річ і не потрібна і небезпечна, Кравен. Я не знаю, чи це в цій хвилині я посівив, знаю тільки, що це власне в цій хвилині мені запаморочилося на мить у голові, бо хоч я й знав, що в'язничий підслух зорганізовано славетно і технічно й особово, але, на свою біду, забув про це, коли Джегорчик оповідав мені свою історію. — Директор говорив щось у міжчасі, але слова промайнули

повз моє свідомості, не зачеплюючись за неї. Лише Юлі директор удруге звернувся до мене — почув я його. — Повторюю, це річ небезпечна, Кравен. Я знав, що мене може чекати, знав, що життя моє залежить від цієї непевної хвилини. Скупчивши отже цілу силу духа, я коротко відповів: — Навіть моя дружина не може похвалитися, щоб я коли небув довшо балакав. Війна привичайла мене бути моголю що до язика, а бачив я там дуже багато, пане директор. — Директор мить подивився на мене гостро — допитливо. — Чи це правда, Кравен? — Так, пане. — Беручи під увагу вашу вельмицітну, бездоганну службу у в'язниці та самовіддану, повну посвяті, службу в легіоні — директоряті в'язниці признає вам трьохрічну платню як нагороду і починає старання через команду легіону про за-

купно для вас фарми, Кравен. — Дякую, пане директор. — Уважайте одначе, Кравен. — Розумію, пане. — Прощайте. — Прощайте, пане. Кравен перевернув шклянку і встав. — Час на потяг. — Ми сиділи мовчки. — Тепер, бачите, мені кришку полекшало, але вам упав на голову тигар. Ви навіть не можете йти заявити про це, що я розповів, поліційному бюролю, бо тоді й над вами зависла б та сама вічна погроза, що й наді мною. Життя стало б для вас небезпечне, бо поліція не любить того, щоб хтось знав про її таємниці. Крім того, ви трохі довідалися про те, як у нас виглядає право та справедливість, а це теж чогось не любить поліція. Прощайте. Мовчки стискали ми руки Кравенові і з тяжким серцем, повним тривоги й клопоту, дивилися, як він сів до авта та поїхав на стачію.

— Він правду казав, що цікавіше небезпечна річ, перебив мовчанку Петер. — Можна це зробити менш небезпечним, розсудливо завважив Майкл. — Треба пошукати нових цілків і розподілити тигар поміж себе й них. Кожному тоді буде легше. — Так ми й зробили. Ось чому в цілому стейті, а за ним і в цілих Злучених Державах поклали знов гомонити про справу Джегорсона. — Примітка оповідача: — Недавно в канадійській газеті з'явилися такі вістка: — Невідомі покищо злочинці напали на новобудовану фарму Біла Кравена, емігранта зі Злучених Держав, вбили мешканців, спалили фарму й зникли. Причиною нападу була, як здогадуються, надія заграбувати більшу суму грошей, яку покійний Кравен вивіз із собою зі Злучених Держав.

— Ви гадаєте, що це буде так? — Навпевне так, Джегорчик. Ніколи не читають акту помилування раніше. Прокурор не

завважив цього, як і того, що в інший спосіб закон не дозволяє чинити: — брехав я далі. Зрештою чи могло б щось змінитися, коли б я казав йому правду? Певно, що ні. Єдине — що Джегорчик розпачав би аж до смерті, тоді як моя брехня вплинула на нього заспокоїливо, бо була надією. А надія — це ж усе. Кравен зупинився і став жувати тютюн. Ми ж довго мовчали, приголомшені оповіданням. Перший не витримав суворий нервовий Кін. — Далі, старий, далі... — Далі власне нема нічого. — Як то? — Далі ви самі читали в газетах, як комуністичний злочинець, що не вагався ограбувати й убити людину, виривався

з рук сторожі, плакав і кричав ріжні нісенітничі, наодино: умірав негідно. А це й дало привід газетам ствердити, що ціле так зване комуністичне геростівство — це байка, міт, які грабницько-убивничий партії, так що незабаром і останні засліплені тим мітичним героїством прозирють. — Я розумію, тепер, чому ти посівив, кивнув головою Петер. — Коли ти гадаєш, що я посівив, як його повели на смерть і через те, що вкарано невинну людину, то побиляється. Чуже життя не таке дороге нам, як своє власне. І посівив я трохи пізніше. Це було тоді, коли мене закликав до себе директор в'язниці й я зобачив нагряк смерті для себе самого. — Ось тут звідомлення з останнього перегляду надзірних лікарською комісією, Кравен. — Я здоровий, пане директор.

— Лікарська комісія визнала протинне: вона ствердила, що довша служба у в'язниці загрожує вам грудним процесом. — Це єдина робота, яку я міг дістати, і то тільки завдяки тому, що я був вірцевим жовніром Американського Легіону, пане. — Директор роздумано глянув у вікно. — Крім того, ви, здається, любите багато розмовляти, Кравен. Тут він сухо вдарив пальцями об стіл. — А у в'язниці це річ і не потрібна і небезпечна, Кравен. Я не знаю, чи це в цій хвилині я посівив, знаю тільки, що це власне в цій хвилині мені запаморочилося на мить у голові, бо хоч я й знав, що в'язничий підслух зорганізовано славетно і технічно й особово, але, на свою біду, забув про це, коли Джегорчик оповідав мені свою історію. — Директор говорив щось у міжчасі, але слова промайнули

повз моє свідомості, не зачеплюючись за неї. Лише Юлі директор удруге звернувся до мене — почув я його. — Повторюю, це річ небезпечна, Кравен. Я знав, що мене може чекати, знав, що життя моє залежить від цієї непевної хвилини. Скупчивши отже цілу силу духа, я коротко відповів: — Навіть моя дружина не може похвалитися, щоб я коли небув довшо балакав. Війна привичайла мене бути моголю що до язика, а бачив я там дуже багато, пане директор. — Директор мить подивився на мене гостро — допитливо. — Чи це правда, Кравен? — Так, пане. — Беручи під увагу вашу вельмицітну, бездоганну службу у в'язниці та самовіддану, повну посвяті, службу в легіоні — директоряті в'язниці признає вам трьохрічну платню як нагороду і починає старання через команду легіону про за-

купно для вас фарми, Кравен. — Дякую, пане директор. — Уважайте одначе, Кравен. — Розумію, пане. — Прощайте. — Прощайте, пане. Кравен перевернув шклянку і встав. — Час на потяг. — Ми сиділи мовчки. — Тепер, бачите, мені кришку полекшало, але вам упав на голову тигар. Ви навіть не можете йти заявити про це, що я розповів, поліційному бюролю, бо тоді й над вами зависла б та сама вічна погроза, що й наді мною. Життя стало б для вас небезпечне, бо поліція не любить того, щоб хтось знав про її таємниці. Крім того, ви трохі довідалися про те, як у нас виглядає право та справедливість, а це теж чогось не любить поліція. Прощайте. Мовчки стискали ми руки Кравенові і з тяжким серцем, повним тривоги й клопоту, дивилися, як він сів до авта та поїхав на стачію.